

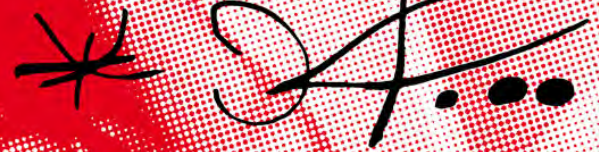

Fundació Joan Miró Barcelona

GENIUS LOCI

11 DE MARÇ - 5 DE JUNY 2011
FUNDACIÓ JOAN MIRÓ

Fundació Joan Miró / Barcelona

ZA!
STANDSTILL
THE PINKER TONES
MÜRFILE
MISHIMA
MANOS DE TOPO
INTERNET2
ILLA CAROLINA
HIDROGENESSE
ELS AMICS
DE LES ARTS

Genius Loci

Presentació a la premsa: 9 de març, a les 11:30h
Inauguració: 10 de març, a les 19:30h

11 de març – 5 de juny de 2011

Comissària: Martina Millà
Cap de programació i projectes
Fundació Joan Miró

Organització: Fundació Joan Miró, Barcelona

Amb el patrocini de Cerveses Moritz i la col·laboració de Marc Martí, Àrea tècnica i ADN, Tv3 i Catalunya Ràdio

Catàleg: Fundació Joan Miró
Amb textos de: Martina Millà, Kiko Amat i amb la música, imatges i textos dels artistes.
Edició en català, castellà i anglès.
<http://geniusloci.fundaciomiro-bcn.org>

Horari: dimarts a dissabte, de 10:00 a 19:00h
dijous, de 10:00 a 21:30h
diumenges i festius, de 10:00 a 14:30h
dilluns no festius, tancat

Preu: 4,00€

Reserves: Departament educatiu
Tel. 934 439 479
education@fundaciomiro-bcn.org

Genius loci

11 de març– 5 de juny de 2011

La Fundació Joan Miró presenta **Genius loci**, una exposició comissariada per Martina Millà, responsable de programació i projectes, que mostra una selecció de la creació musical barcelonina dels darrers anys.

El títol **Genius loci**, remet als esperits protectors que els antics romans associaven amb cada ciutat, tot i que ara es relaciona més amb als aspectes que li són característics i distintius. Al·ludeix a la idiosincràsia de cada context creatiu, i en aquest cas, Barcelona.

L'exposició vol crear un híbrid entre l'experiència d'escoltar una audioguia amb les explicacions sobre les obres d'un museu i la d'escoltar música en un reproductor MP3 o similar. Els visitants passejaran per les pistes gravades al reproductor que s'amplien a les quatre dimensions.

Les sales d'exposicions temporals de la Fundació allotgen deu espais amb instal·lacions, projeccions de vídeo o ambientacions escenogràfiques dedicades a cadascun dels grups. A través de l'audioguia, en entrar a la sala, els visitants poden sentir la cançó o el tema representats en cada espai. Cadascun dels grups presenta una proposta que complementa l'experiència d'escoltar la seva música i que està relacionada amb el moment actual de la seva creació.

Els grups seleccionats i les seves propostes, per ordre expositiu, són:

- **Hidrogenesse** presenta **Moix**, un tema inèdit que parodia el *Llibre dels morts* i que es basa en un fragment de *Terenci del Nil*, de Terenci Moix, a qui els músics consideren un veritable "geni local". L'espai recrea una sala egípcia en un museu arqueològic.
- La sala de **Mürfila** es divideix en dos espais que reflecteixen el caràcter de les dues protagonistes, la Mürfila i la Chari, de la sèrie de ficció *Love Ü* que es projectarà a la instal·lació.
- **Standstill Zoo** recrea l'espai de treball de **Standstill** com si es tractés de la gàbia d'un zoo. El grup hi passarà estones assajant i creant noves cançons sota la mirada del visitant. La cançó que s'escoltarà per l'audioguia serà "Adelante Bonaparte".
- **Mishima** amb **Qui n'ha begut** reproduïx el mític Heliogàbal, sala de culte on molts dels grups de la mostra han tocat algun cop, com si es tractés d'un *ready made* duchampià.

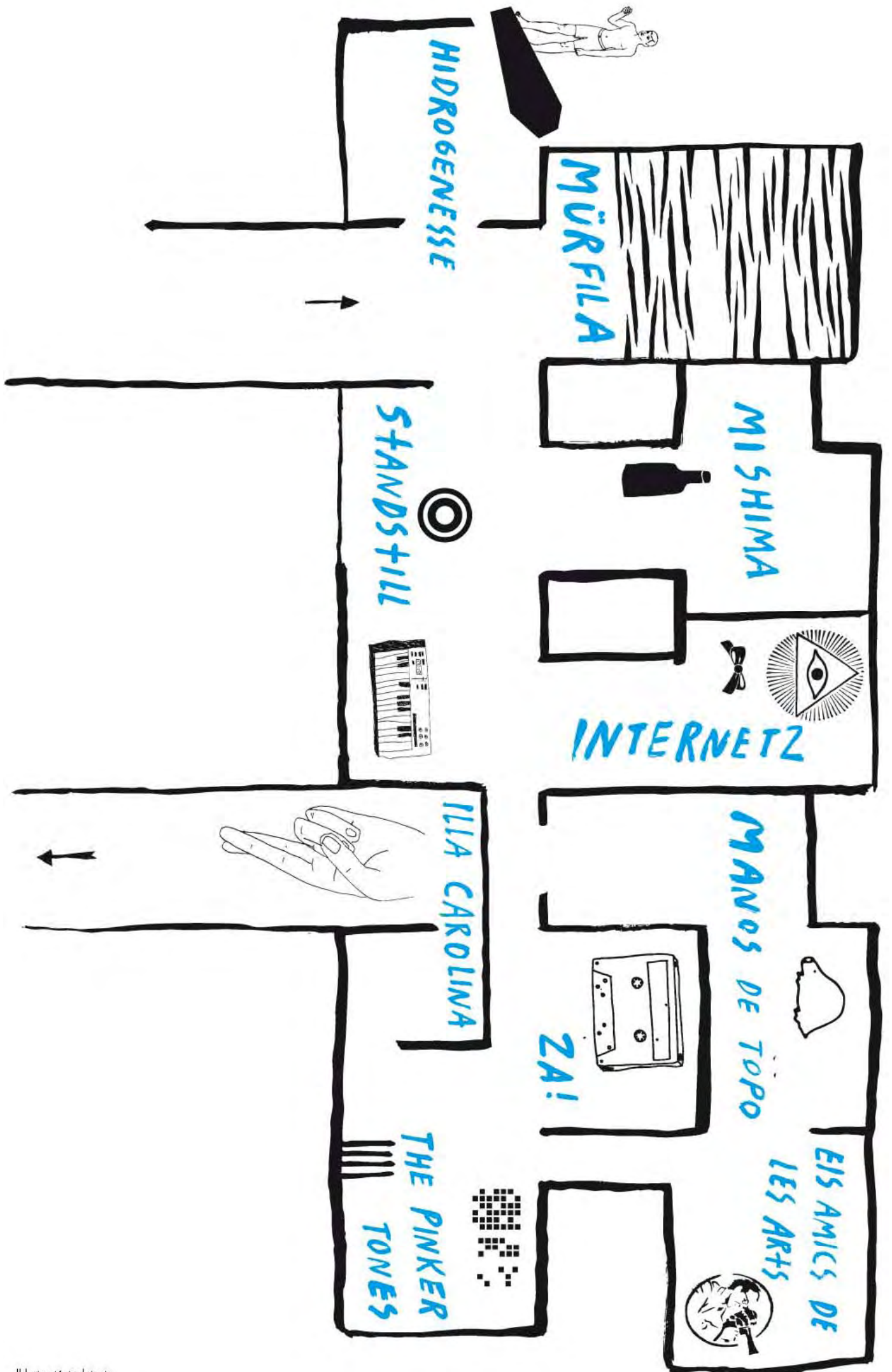

- **Internet2** presenta *Música, el musical*, el tràiler d'un musical sobre la batalla celestial entre la música avorrida i Internet2, que vol establir un nou ordre per guiar a la música de la Terra.
- **Manos de topo** a *La casa de la serpiente* ens proposa jugar a un joc de caselles que il·lustra el trànsit de l'amor a l'odi en una parella, el clàssic tema de les relacions sempre present als seus temes.
- **Els Amics de les Arts** ens conviden a posar-nos còmodes i submergir-nos dins una instal·lació audiovisual que reflecteix el seu univers amb *Jean-Luc* com a banda sonora.
- **The Pinker Tones** ha triat com a tema *Sampléame* i proposen al públic justament això, que creï, a partir de les diverses pistes de la gravació original de la cançó, noves barreges.
- **Za!** amb *Memegagafloflow* també presenta una proposta participativa en què els visitants experimenten amb el so creant un tema a la manera d'un *cadavre exquis* dadaista.
- Tanca la mostra *Carolina, D.F.*, la instal·lació d'*Illa Carolina*, teloners i epíleg alhora, que posa el punt i seguit a l'exposició. Amb el seu tema "No serveix de res fer-se el lilit" miren cap al futur.

Els músics seleccionats són tractats com a artistes conceptuals, conscients del contingut dels seus temes i de la manera de presentar-los i de presentar-se a si mateixos. Els estils són diversos, però tots comparteixen la reflexió sobre què és ser músic a Barcelona avui dia. Aquesta reflexió en uns queda palesa en la seva posada en escena, en altres en les lletres dels temes, en altres en estratègies discogràfiques i encara en altres en la seva tendència a creuar disciplines artístiques sense cap mena de problema. Són músics, però també són hereus de Marcel Duchamp i d'Andy Warhol.

L'exposició serà accessible als visitants invidents o amb visió reduïda que disposaran de bandes rugoses per guiar-se per les sales, de programes especials amb el plànol en relleu i dels textos descriptius sobre les diferents instal·lacions en braille.

La mostra es complementa amb un catàleg-CD amb textos de Martina Millà i Kiko Amat, i amb la música, imatges i textos de cadascun dels grups a l'exposició. Un minisite (<http://geniusloci.fundaciomiro-bcn.org>) permetrà l'actualització constant del catàleg amb les aportacions dels músics i dels visitants que podran penjar fotos, vídeos o deixar els seus comentaris.

Fundació Joan Miró Barcelona

HIDROGENESSE
MOIX

Hidrogenesse

Carlos Ballesteros
Genís Segarra

<http://www.austrohungaro.com/hidrogenesse/>

<http://www.myspace.com/hidrogenesse>

<http://www.facebook.com/#!/pages/Hidrogenesse/117697753386>

Hidrogenesse som un duo de pop electrònic, compositors de cançons populistes, productors de mantres romàntico-sexuals, autors d'omplepistes situacionistes i intèrprets del gènere místico-còmic. Hidrogenesse som Carlos Ballesteros i Genís Segarra, i des de finals del segle passat hem gravat discos com *Así se baila el siglo XX*, *Eres PC/Eres Mac*, *Gimnàstica passiva*, *Animalitos* i *Bestiola*.

A la nostra sala es poden contemplar dues figures funeràries en actitud de lloança. A nosaltres ens fa l'efecte que estan interpretant música, i hem escrit i gravat una cançó perquè elles l'interpretin amb els nostres instruments. La cançó està basada en un fragment d'un llibre de viatges de Terenci Moix: *Terenci del Nil*. Es tracta d'un poema que parodia la "confessió negativa" o "repàs de la vida" del *Llibre dels Morts* de l'antic Egipte. Diversos documents, objectes i imatges complementen la instal·lació i miren de completar el significat de les figures i de la cançó. Entre altres: el llibre original de Terenci Moix, mapes o directoris que expliquen la situació de les figuretes i del grup a l'escenari, altres relíquies mortuòries i imatges d'arxiu amb exemples reals del funcionament d'un concert. Tot el projecte és un homenatge a Terenci Moix, a qui hem escollit Geni Local 2011.

Amb la col·laboració de:

Marta Pérez Azcárate, restauradora; Aníbal Santaella, disseny 3D; Fundació CIM, prototips; Jordi Yaya Tur, escultures; Juan Sala, Alicia Aguilera i Darío Peña, imatges del Museu Arqueològic de Catalunya.

Hidrogenesse

Moix

2011

No sé si sóc just, ni si he fet mal a ningú
No sé si per cada mil mentides he dit, al menys, una veritat
No he traït més vegades de les que cal per sobreviure en la jungla del segle XX
No he fet treballar els obrers més del que calia potser perquè no he estat mai
amo, ni ganes

No he provocat la fam, però val a dir que he ignorat a qui en té
No he provocat gaires més llàgrimes que les que m'han provocat a mi

No he matat per por de la presó
No he robat les ofrenes del temple ja que estan molt ben guardades
No he fornicat més de quinze vegades a la setmana
No he comés actes impurs al recinte del santuari, però sí a la catedral.

No he turmentat ningú que no em vingués de gust turmentar
No he desviat el curs d'un canal
I no he apagat la flama

No he tret la llet de la boca dels infants, però els he promès que el món de
demà seria millor

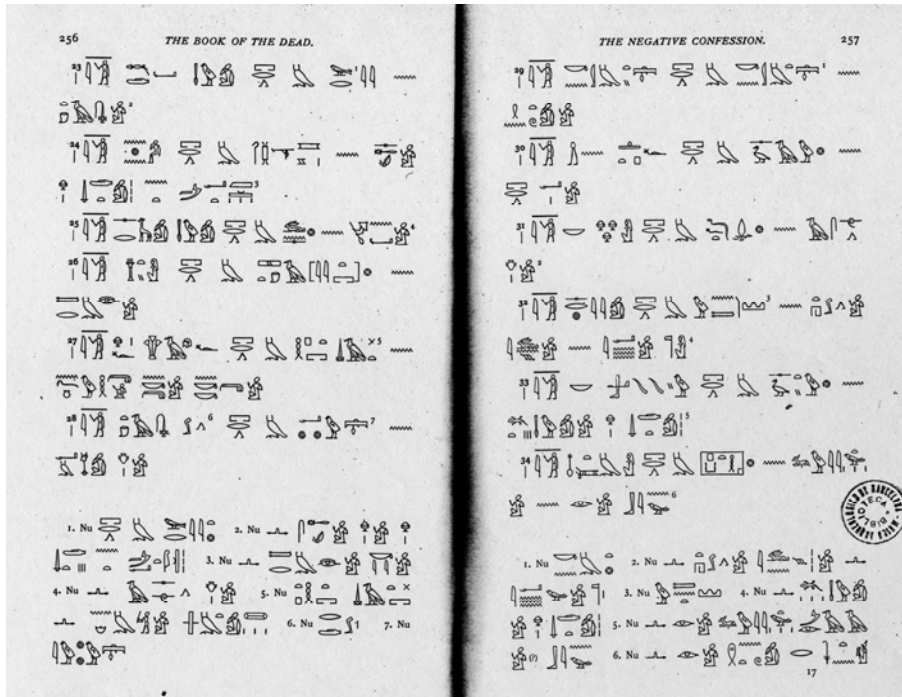
No he comés pecats o abominacions que no estiguessin ja inventats pels grans
déus que em precediren

No he robat als déus llurs ofrenes més belles perquè la ofrena més bella dels
déus sóc jo

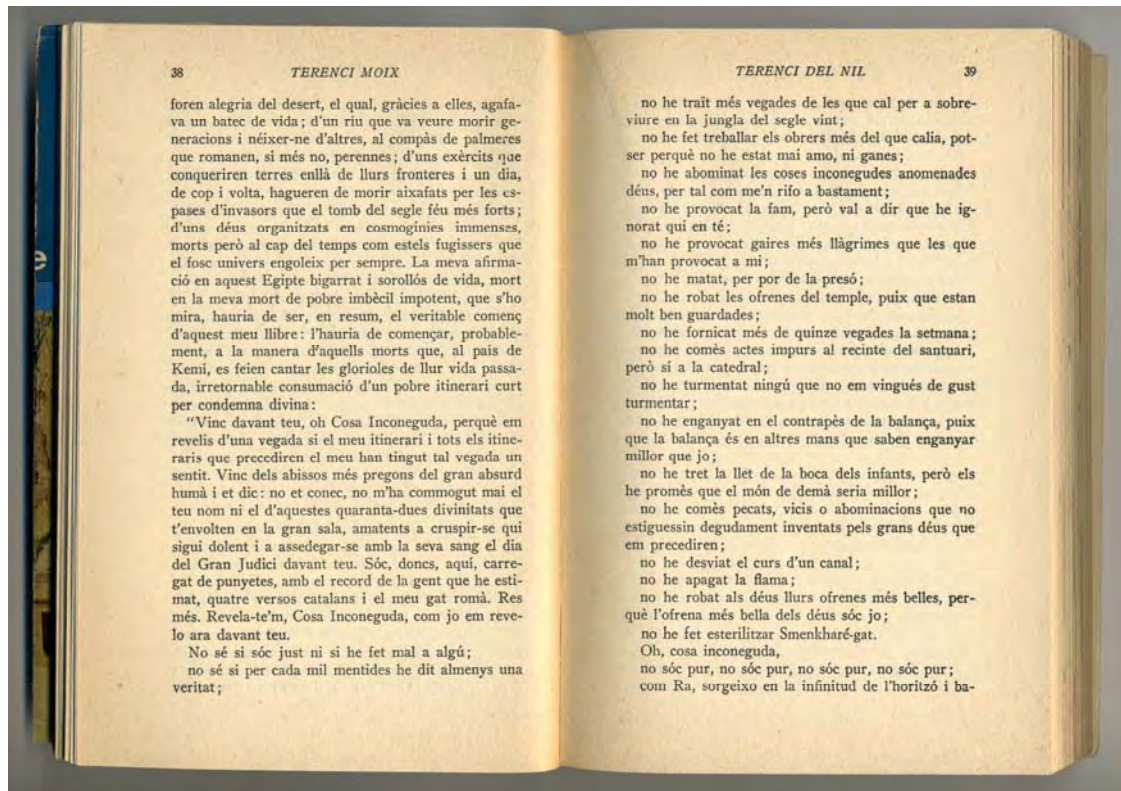
No sé si sóc just, ni si he fet mal a ningú

No he traït més vegades de les que cal
No he desviat el curs d'un canal
I no he apagat la flama

El llibre dels morts
La confesió negativa

Terenci del Nil
Terenci Moix

Fundació Joan Miró Barcelona

Mürfila

<http://www.murfila.com>

<http://www.myspace.com/murfila>

<http://www.myspace.com/yosoychari>

<http://www.facebook.com/murfila>

La instal·lació se centra en dos móns antagònics, emmarcats pel decorat dins de l'univers creat per a la sèrie *I love Ü*: el de Mürfila (la protagonista), rockera, alternativa, irreverent i arriscada, i el del personatge fictici (interpretat per la mateixa Mürfila), la Chari, l'estrella de vendes milionàries amb un talent i un gust musical dubtosos que representa el *mainstream* nacional. Bàsicament, enfrontem el que és autèntic amb el que és prefabricat, l'artista contra la indústria. Aquest enfrontament es presentarà amb un enfocament de comèdia, tot jugant amb l'exageració, el *kitsch* i l'impacte visual.

Una habitació dividida clarament per la meitat, en què un costat serà la representació del dormitori de Mürfila, i l'altre, el de la Chari. Aquesta divisió començarà a la paret i travessarà el terra, i es diferenciarà en els materials i els colors. S'hi inclourà el llit, que quedarà partit directament a mode de mirall/reflex. L'únic element en comú de les dues estances serà un televisor on se succeiran imatges de la sèrie.

La meitat del dormitori de Mürfila serà el d'una cantant que ha perdut la seva vida privilegiada després de ser acomiadada per la gran discogràfica Pony. Serà llavors quan naixerà el seu àlter ego, "Super Ü", dedicada a lluitar contra la indústria discogràfica, que té la Chari, la seva antagonista, com a màxima representant.

L'espai haurà de simular el d'un pis antic de lloguer, necessitat de reformes i amb una decoració caòtica. Estarà ple d'objectes i detalls: mobles prestats, altres de trobats al carrer o customitzats. La idea és recrear l'univers d'una persona com Mür, inquieta, artística i amb interessos i gustos variats (música, art, cinema, literatura, cultura pop...). Un estil de vida amb què molts joves de professió liberal (especialment els que es dediquen a l'art) es poden identificar.

Amb la col·laboració de:

José Ángel Rico, Lesley Arias, Raúl Marín, Cristina Garrote y todo el equipo de I LOVE Ü.

Mürfila

La gran sensación

Ü – Mitik Records 2010

Fue una gran estrella en el noventa y tres
Pero ya nadie se acuerda
Fue durante aquel año la gran sensación
Cuando tú te diste cuenta

Vete, cambió tu aburrida vida
Se despidió
Sin tocar ni una maldita nota más
No perdió ni un solo segundo en
pensar en lo en que tú ibas a hacer
sin sus canciones de odio.

De niño solía jugar con un fusil
Disparando a bocajarro
Luego busco un arma mucho más sutil
Te alcanzaron sus disparos

Vete, cambió tu aburrida vida
No le importó hacerte una herida
Que no has cerrado todavía
Se despidió
Sin tocar ni una maldita nota más
No perdió ni un solo segundo en
pensar en lo en que tú ibas a hacer
sin sus canciones de odio

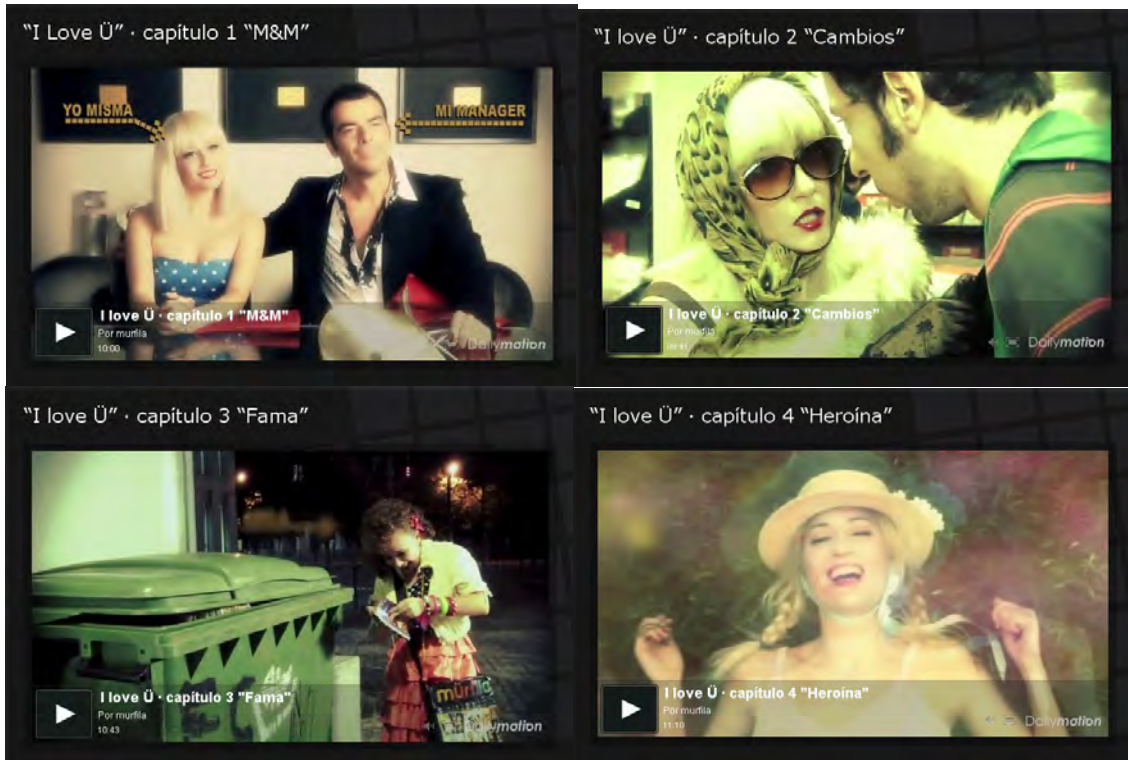
Sin tocar ni una maldita nota más
No perdió ni un solo segundo en
pensar en lo en que tú ibas a hacer
sin sus canciones de odio

LA SÈRIE

SINOPSI

Mürfila és una cantant molt coneguda que des de petita va ser educada per triomfar i que passa, de la nit al dia, del més gran estrellat a haver de treballar al magatzem d'una de les cadenes de venda de discos més importants del país.

Mentre que, arrel de deixar de ser famosa, la vida de Mürfila s'enfonsa i tothom li gira l'esquena, una altra artista – **“La Chari”** – amb un estil, diguem-ne... més popular, despega i comença a arrasar a les llistes d'èxits espanyoles.

Mürfila s'adona que tot el que havia viscut fins aleshores era mentida i, mentre lluita per tornar a la vida real (la de la gent de la seva generació – amb sous mileuristas i pisos diminuts -), decideix emprendre la seva particular creuada contra el sector musical, gràcies a l'ajut dels seus nous i extravagants companys de viatge, i a un especial poder que aconsegueix desenvolupar i que li permet realitzar atemptats contra la indústria; i tot això, mentre comença a donar forma a noves cançons...

LA HISTÒRIA

Encara que “I love Ü” es va estrenar el 2010, neix d’una idea gestada tres anys enrera...

El consultor artístic barceloní Raúl Marín (director d’art, manager, advocat i expert en marketing cultural), responsable de molts dels èxits musicals recents, cerca noves formes d’explotació musical amb la intenció d’apartar-se dels canals de venda habituals, desenvolupant nous projectes audiovisuals i on-line en què la música sigui el fil conductor. Pensa en conjugar el concepte “sèrie” amb “disc” i “vídeoclip”... i així produeix, íntegrament a través de la seva productora i sense l’ajut de cap multinacional, una websèrie on cada capítol tingui com a fons un tema musical i on es faci un retrat de la crisi de la indústria discogràfica (que coneix perfectament) i la de la seva generació.

A partir de començar a encarregar-se del management i consulting de Mürfila des de representArte, Marín s’adona que només aquesta polifacètica artista (que a més de cantant i compositora és realitzadora, actriu, ballarina, etc.) és capaç de ser la protagonista del seu projecte i d’apostar per una proposta tan transgressora com aquesta. Mar i Raúl connecten a la perfecció i comencen a donar forma al projecte.

Després de gravar un pilot de tall una mica més tradicional, es decideix de radicalitzar l’aposta i envoltar-se del millor equip creatiu possible i d’un repartiment d’actors en sintonia amb la proposta.

Confia com a director del projecte en el realitzador i amic Marc Lozano, el més reputat creador de video clips del país i amb qui a treballat en els vídeos de Nena Daconte, Idioterne o Vinodelfin entre altres.

Junts dissenyen la producció amb tot detall, i valorant cadascun dels aspectes de la idea, fins a crear “I love Ü”, que surt a la llum a través de www.murfila.tv

REPARTIMENT

El repartiment de “I love Ü” es tot un luxe. Una combinació entra la joventut de promeses del panorama nacional amb actors de prestigi reconegut. Alguns dels actors participants són:

MAR ORFILA “MÜRFILEA” interpretant tant Mürfila com La Chari, LORENA CASTELL (“LORENA C”) com a Su, ALEJANDRO CANO com a Rafa, DAVID SELVAS com a Gerardo (manager de Mürfila), NORBERT IBERO interpretant un paper enigmàtic, JOSEFINA GÜELL com a “Ansi” (Ansiedad), la nena CLAUDIA SILVA la petita Mür, PEP MUÑOZ com a Rai, o PACO MERINO i DIEGO LORCA respectivament como a “Presi” i “Dente” els implacables executius de Pony Music...

EQUIP

L'oficina grupoArte de Barcelona, va fer el disseny de l'equip que ha produït "I love Ü". Realitzadors, dissenyadors, consultors, directors d'art, guionistes, fotògrafs... Un equip enorme amb noms com:

MARC LOZANO direcció i muntatge, CELIA GALAN realització, IÑIGO ZUBICARAY direcció de fotografia, MIGUEL IBAÑEZ guió, LESLEY ARIAS direcció d'art, IVAN LOZANO disseny de vestuari, MIRANDA i MAR ORFILA música original, FILIPPO RESTELLI so, JAVIER CEFERINO estilisme, maquillatge i perruqueria, ANGELES HERNANDEZ directora de producció DANIEL LOPEZ IZQUIERDO post-producció i efectes, ALBERT MANAU foto fixa, LUIS GERMANO making, RAMON SOSTRES gestoria, AURELIO MORATA producció musical de les cançons, o el mateix RAUL MARIN...

Fundació Joan Miró Barcelona

STANDSTILL
STANDSTILL ZOO

Standstill

Enric Montefusco
Ricky Falkner
Ricky Lavado
Piti Elvira

<http://www.standstillband.com/>

<http://www.myspace.com/standstill>

<http://www.facebook.com/pages/Standstill/46798522333>

Standstill va néixer el 1997. Per nosaltres, definir Standstill en positiu és molt difícil (a més de sospitós). De vegades penso que, en realitat, ens hem passat la vida senzillament fugint (ehem... cap endavant?), escapant de tot allò que primer ens va atreure i després semblava que no ens volia deixar anar. De lluny, tot és sempre més bonic, més suggerent, amb més espai per a un mateix. El cas és que, en aquesta insatisfacció i crisi d'identitat permanents (per dir-ho d'alguna manera), ens hem trobat sempre sense buscar-ho i, al capdavant, potser això és el que més ens defineix. Hi ha qui d'això, generosament, en diu inquietud. Pel que fa als continguts, el tret que sembla que més ens caracteritza és una incapacitat manifesta per parlar d'allò que no sigui de màxima importància per a nosaltres, sense ni tan sols ser capaços de posar una tercera persona al principi de cada frase. Com a màxim, cert grau de distància o ironia respecte dels nostres actes, sempre al caire del ridícul. O no? Sigui com sigui, aquests dos trets combinats expliquen, potser, la nostra aproximació a les arts escèniques o al cinema documental autobiogràfic, i també -i aquí és on volia anar a parar- el que mostrem en aquesta instal·lació: a nosaltres mateixos, en el nostre dia a dia, treballant i exposant-nos, sense gaires trampes i alhora totes, com en un zoo. Pot ser divertit.

Amb la col·laboració de:

Buena Suerte, producció; La Viuda, construcció; Cube.BZ, disseny de l'espai.

Standstill **Adelante Bonaparte (I)**

Adelante Bonaparte – [PISA] SPAIN 2010

Me voy a inventar un plan para escapar hacia adelante. (bis)

Ven, ven.
Sabes que esto es lo único importante.
Y sabes que no es lo mío suplicarte.
Pero ven, ven. (bis)

Y si luego resulta que hay dudas. (bis)
Será perfecto para volvernos a escapar.

Adelante, adelante
Bonaparte.
Que vamos tarde.
Que vamos tarde.
Que vamos tarde.

Me voy a inventar un plan para escapar hacia adelante. (bis)

Ven, ven,
ven, ven.

**MISHIMA
QUI N'HA BEGUT**

Mishima

David Carabén
Marc Lloret
Dani Vega
Xavi Caparrós
Alfons Serra

<http://www.myspace.com/intomishima>

<http://www.facebook.com/mishimabcn>

Mishima és una banda de Barcelona integrada per Xavi Caparrós, David Carabén, Marc Lloret, Alfons Serra i Dani Vega.

Com seria l'espai d'una cançó si les cançons, en comptes d'ocupar temps, ocupessin espai? Hauria de ser un lloc fantàstic, que sempre ens vingués de gust visitar, com un refugi, com un amagatall, perquè ens hi sentim reconeguts, perquè hi descobrim aspectes de nosaltres mateixos i de la vida dels altres que, si aquest racó del món no existís, no sabríem veure. Un lloc on perdre els papers i on recuperar-los, on invocar el misteri i jugar-hi embriagats. En definitiva, un lloc on veure-ho tot des d'un altre punt de vista. Potser més agosarat, més franc amb la vida, perquè no amaga cap abisme. Però potser també més frívol i intranscendent, perquè l'invoquem per reconfortar l'ànima o canviar l'estat d'ànim.

Les cançons parlen de tot, del millor i del pitjor que hi ha en nosaltres. Però sempre ho fan sota la forma d'una celebració. Celebren qui som, qui volem ser i qui mataríem per deixar de ser. "Qui n'ha begut" intenta plantejar tot això en un espai el misteri del qual només es pot resoldre en l'ànima de cadascú.

Amb la col·laboració de:
Taller d'escenografia Castells i de cerveses Moritz

Mishima

Qui n'ha begut

Set de tota la vida – Sinnamon/TRIS 2007 //Sones/TRIS 2010)

Qui n'ha begut
En tindrà set tota la vida
Qui ho ha deixat
Ja no suporta el pas dels dies

Enganxa més que l'heroïna
I és tan eficaç, tan eficaç com l'aspirina

Diu que et transporta a un altre planeta
T'inflama el cor amb mil somriures
i del cel fa caure espurnes d'or
per cada moment que tornes a viure

I ara tu digue'm si és veritat
el que m'han dit que vas explicant
Diu que tu també ho has provat
Digue'm, t'enrecordes?
O quan ho deixes tot s'oblida?

I ara tu digue'm si és veritat
o tu tampoc saps ben bé de què et parlo
Digue'm si és veritat
Digue'm que no pot ser
que això també sigui mentida

Diu que et transporta a un altre planeta
T'inflama el cor amb mil somriures
i del cel fa caure espurnes d'or
per cada moment que tornes a viure

Diu que et transporta a un altre planeta
T'inflama el cor amb mil somriures
i del cel fa caure espurnes d'or
per cada moment que tornes a viure

Diu que et transporta a un altre planeta
T'inflama el cor amb mil somriures
i del cel fa caure espurnes d'or
per cada moment que tornes a viure

Fundació Joan Miró Barcelona

Fundació Joan Miró Barcelona

**INTERNET2
MÚSICA, EL MUSICAL**

Internet2

Carlos Carbonell

<http://www.comtedurgell.com/>

<http://www.myspace.com/internet2>

Internet2 és un conjunt musical que inicialment estava constituït per tres persones, ara només per una. La gràcia d'Internet2 rau en com planteja la música i els directes (dues formes molt diferents). Explicació: la música és un camp d'experimentació controlada, intenta fer experiments amb exercicis autoimposats, com fer cantar les cadires o recopilar totes les cançons que es diuen "Maria". Els directes tenen una pretensió totalment d'espectacle tradicional amb un aire molt a la José Luis Moreno. És a dir: ballar, cantar, llums, rialles...

El tràiler *Música, el musical* és una previsualització d'un projecte en marxa d'Internet2: fer un musical anomenat *Música, el musical*. En l'argument, la formació original d'Internet2 és abduïda/assassinada cap a un espai de tipus cel. Allà lluitaran contra les forces de la música avorrida per establir un nou ordre musical i guiar la música que té lloc en el món terrenal.

En l'espai expositiu, hi ha tres punts: primer, una màscara de pèls; és l'antic ordre musical i està avorrida de si mateixa, tombada contra la paret, contemplant com passa la vida. Està construïda amb barbes i perruques de músics que no van tenir infància. Davant de la màscara hi ha les pancartes d'una manifestació anterior dels seguidors del vell ordre musical; tornaran a buscar-les algun dia.

L'últim punt de l'exposició és el vídeo-tràiler, on es pot veure com els protagonistes d'Internet2 lluiten per establir un nou ordre musical i, d'aquesta manera, convertir-se en l'enemic de les forces renovadores del futur i crear el típic bucle apol·lini-dionisiac de la història en l'art.

Amb la col·laboració de:

Marçal Dorés, Alicia Roselló, Olatz Azcona, María García, Jessica Boston, Laura Moreno, Jordi Llobet, Angélica Muñoz, Nick Currie, Oregon Painting Society, Yuichi Kishino, Anne Laplantine, Mario Campos, Alek et les japonaises, Orquestra Sinfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

Internet2

Para Elisa (Música, el musical)

2011

Fundació Joan Miró Barcelona

**MANOS DE TOPO
LA CASA DE LA SERPIENTE**

Manos de topo

Miguel Ángel Blanca
Alejandro Marzoa
Pau Julià
Rafael de los Arcos

<http://www.myspace.com/manosdetopo>
<http://www.facebook.com/#!/ManosdeTopo>

Potser la frase més repetida sobre Manos de Topo aquests anys ha estat allò de “o els estimes, o els odies”. Però, realment, què opinem de nosaltres mateixos? Ens estimem? Ens odiam? O ens som igual? Sempre és difícil parlar d'un mateix literalment, en cru, en prosa publicitària. Val més que aboquem en una pinyata les coses que sempre van donar sentit a aquest projecte, et donem un pal d'escombra, et tapem els ulls i juguem: «Manos de Topo són com el nen que porta sabates a classe de gimnàstica, com els tirants al paradís dels cinturons, els binocles, el verd cridaner, l'Sporting de Lisboa, la samarreta d'AC/DC en un concert de Los Planetas, els ganxitos de cacauet, les ulleres blaves...», però, sobretot, som un grup de quatre tipus que continuem sent amics i continuem fent cançons.

L'univers Manos de Topo sempre ha girat al voltant de les relacions sentimentals, l'amor i el desamor.

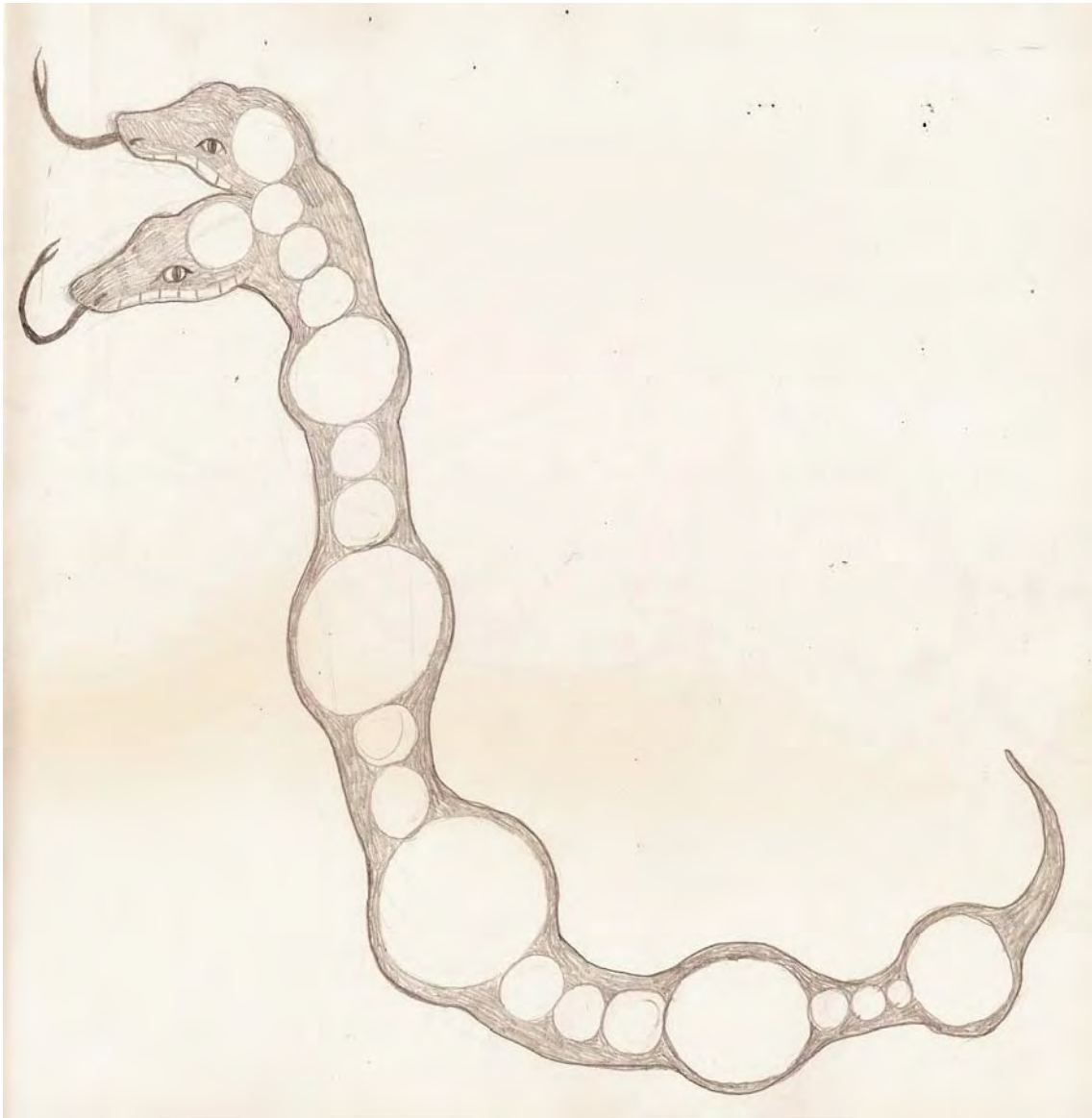
Els nostres protagonistes són perdedors, amants rebutjats perduts en desventures amoroses i oníriques.

Tenim entre mans **LA CASA DE LA SERPIENTE**, un túnel del terror/joc de caselles contextualitzat a casa d'una parella: el menjador, on es poden mirar pel·lícules romàntiques els diumenges; el dormitori, on es comparteixen intimitats; o la cuina, on en qualsevol moment pot néixer una baralla...

Cada casella és un sentiment, una emoció de la trajectòria d'una parella, des que es coneixen fins que se separen, passant per la infidelitat, les baralles o la bonica rutina.

Una cosa de l'estil de *de l'amor a l'odi* segons l'univers de Manos de Topo. O de l'odi a l'amor, segons com es miri...

Amb la col·laboració de:
Lesley Arias, Marc Vives, Sones i Boogaloo Films.

Manos de topo

La casa de la serpiente

2011

Bienvenidos a la casa de la serpiente.

La finca está en muy buen estado.

Piso reformado, muy bien situado, con el metro y los ferrocarriles a tiro de piedra.

Son 145 m² útiles

Permítanme enseñarles el dormitorio principal: habitación doble con vistas al patio interior.

A continuación, tenemos la cocina: cocina office, amplia, totalmente equipada. Aquí hasta se pueden hacer fiestas, cenas románticas, ya sabe, uno empieza cocinando y a saber cómo se acaba...

Aquí el salón: luminoso, parquet recién instalado, doble cristal, aire acondicionado y calefacción. Todo confort.

Esta habitación la puede utilizar como estudio, despacho, biblioteca o en caso de querer aumentar la familia, habitación para el niño, pero eso ya es cosa suya. Je, je

Esta es la segunda habitación principal: muy similar a la anterior, sólo cambian algunos detalles, sin ventilación, resulta un poco asfixiante aunque puede llegar a acostumbrarse.

A continuación la última estancia.

Lo sé en los tiempos que corren no es fácil apostar por una inversión de futuro como esta.

Ustedes deciden ¿Se la queda o no se la queda? ¿A o B?

Vaya quizá se hayan precipitado puede que esto no sea lo que ustedes buscan pero tenemos otras propuestas

A veces es tan complicado encontrar un buen piso como una buena pareja Aunque en un piso siempre se puede cambiar la decoración. Ustedes me entienden ¿no? Je, je

Fundació Joan Miró Barcelona

**ELS AMICS DE LES ARTS
JEAN-LUC**

Els Amics de les Arts

Joan Enric Barceló
Eduard Costa
Ferran Piqué
Dani Alegret

<http://elsamicsdelesarts.cat/>

<http://www.myspace.com/elsamicsdelesarts>

<http://www.facebook.com/pages/Els-Amics-de-les-Arts/35735977639>

Benvinguts a la sala d' "Els Amics de les Arts". Un grup integrat inicialment per 4 amics que ha anat creixent cançó a cançó fins a convertir-se en una immensa família. Així que poseu-vos còmodes, sentiu-vos un amic més i prepareu-vos per una immersió en el seu univers on tot hi té cabuda: paraules, dibuixos, pentagrames, fotografies, videoclips, concerts, coreografies i un llarg etcètera concentrat en menys de 5 minuts orquestrat per un mestre de la nouvelle vague.

Els Amics de les Arts es formen l'estiu de 2005 en un pis d'estudiants al carrer Muntaner de Barcelona. Publiquen per internet la seva primera maqueta "Catalonautes" que els porta a la final de concurs Sona 9 on guanyen el premi a millor grup de cançó d'autor per votació popular. L'any 2007 autoediten l'EP "Roulotte Polar" i al 2008 "Castafiore Cabaret" distribuïts lliurement per internet.

El novembre de 2009 editen el seu primer disc en suport físic "Bed & Breakfast". Un disc que ha situat Els Amics de les Arts a la primera divisió de la música al nostre país aconseguint nombrosos premis Un èxit de crítica que també ve avalat pel públic en tots i cadascun dels concerts. Aquests destaquen per les seves lletres juganeres, les seves exquisides melodies i la barreja de folk, pop i electrònica.

Amb la col·laboració de:

Roger Puig i Eloi Tomàs, La Productora; Roger Haus, Albert Cortada "Kurti" i Begoña Bejerano.

Els Amics de les Arts

Jean-Luc

Bed & Breakfast – Discmedi 2009

Ens vam retrobar una nit d'estiu en un cicle especial de cinema francès a la fresca.

El meu plan era tornar aviat però al final tot es va anar allargant i els dos vam decidir sortir de gresca.

Se'ns va fer tard.

Va dir: "No agafis pas el cotxe.

Si vols et pots quedar,
que al pis hi tinc quarto
exprés per convidats".

"I et deixo aquí sobre un cobrellit perquè ara no però després fot rasca,
ja veuràs.

Si tens gana o vols aigua tu mateix pots fer, pots fer com
si fossis a casa".

La manera com va dir bona nit i va picar l'ullet
era fàcilment mal interpretable.

Vaig augurar una nit per la posteritat, fer un cim, fer un vuit mil, fer quelcom
difícilment igualable.

Però allà no passava res,
només aquell silenci trencat pel meu somier.
Potser no era el seu tipus, millor que no fes res.

I en una paret al fons,
imprès en blanc i negre, hi havia un pòster d'en Godard.
Potser ell podria dir-me perquè em ballava el cap.

Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!,
vull entendre-ho, però no puc.
Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!

Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!,
vull entendre-ho, però no puc.
Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!

Ell va dir que en casos com aquests

no es tracta de ser més guapo o de ser més lleig
sinó d'estar convençut de fer-ho.

Jo vaig dir-li: "Ja, però si ara hi vaig i ella no vol després què?
Després tot això acaba siguent un rotllo patatero".

Em va convidar a fumar
i en un plano-seqüència una frase magistral
"Una dona és una dona. No et preocupis, tant se val".

L'endemà vam esmorzar,
ni tan sols vaig mirar-la i a l'hora de marxar
ella em va fer un petó que encara no sé interpretar.

Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!,
vull entendre-ho, però no puc.
Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!

Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!,
vull entendre-ho, però no puc.
Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!

Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!,
Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!,
Ai Jean-Luc!, ai Jean-Luc!

Fundació Joan Miró Barcelona

THE PINKER TONES
SAMPLÉAME

The Pinker Tones

Profesor Manso
Mister Furia
Dj Niño

<http://www.thepinkertones.com/>
<http://www.myspace.com/thepinkertones>
http://www.facebook.com/pages/Pinker-Tones/38200354729?v=app_113137198733722

The Pinker Tones som Mister Furia, el Professor Manso i Dj Niño, i vam néixer a Barcelona el 2001. Fins ara hem publicat quatre discos d'estudi i un doble de remescles, a més de diversos singles i EP. Hem fet gires pels cinc continents i la nostra música està present en nombrosos videojocs, sèries de TV i pel·lícules de Hollywood. Creiem fermament que la música és l'aliment de l'ànima.

Per a aquesta exposició, vam decidir recrear conceptualment la cançó "Sampléame", que parla d'una de les disciplines artístiques per excel·lència del segle XXI: el sampleig o mostreig.

En primer lloc, proposem una recreació gràfica del contingut de la cançó a l'espai principal, una habitació quadrada d'uns 50 m² per 6 m d'alt. La superfície de cadascuna de les parets està pintada de blanc, vermell i blanc, per ordre de recorregut. Juntament amb el negre, aquests són els colors que identifiquen el disc *Modular*, que inclou la cançó. De les tres parets pegen lletres d'uns quatre metres d'altura que formen la paraula SAMPLÉAME. Cada lletra està formada per píxels enormes que, en realitat, són portades de discos de vinil de totes les èpoques. Aquestes lletres gegants estan tallades per la meitat per una fina línia horitzontal que segueix el sentit de lectura de la paraula. Es tracta de la lletra de la cançó executada amb paraules retallades/samplejades de diferents fonts impreses, com revistes, diaris, pòsters, *flyers*, etcètera. Al final del recorregut, veiem l'entrada a un espai quadrat, tancat i pintat de negre que ocupa el centre de la sala. Aquesta és la segona part de la instal·lació, una deconstrucció acústica de la cançó. Les parets interiors d'aquest cubicle són miralls, de manera que es produeix un efecte de repetició en totes direccions. Del sostre pegen auriculars monoaurals. Cadascun correspon a una pista de "Sampléame". Combinant parelles d'auriculars a l'atzar, s'obtenen diferents versions/combinacions de la cançó.

En sortir de la instal·lació, podem llegir la frase: "Sampleja'm a www.thepinkertones.com". En aquest enllaç, l'espectador es podrà descarregar gratuïtament les pistes de la cançó i fer-ne el que consideri més oportú.

Fundació Joan Miró Barcelona

The Pinker Tones Sampléame

Modular – Pinkerland Records. Outstanding Records 2010

Me dedico al reciclaje
recupero lo viejo
le pongo un traje nuevo
y aquí os lo dejo
amplificado
para que lo escuchen
futuras generaciones
y que un día ellos también
reciclen mis canciones

Mi pequeña aportación
en la cadena de la creación
es la de un enano
subido a los hombros de Sansón
Nada es lo que parecía
No sé porqué debería
rendir pleitesía
a una vieja compañía

Sampléame
y en la pista arrasará
Yo te presto a ti como me prestan los demás

Sampléame
Te lo digo una vez más
Al derecho de copia le queda medio compás

Sampléame
Hoy lo canto alto y claro
y si alguien se ha molestado
que nos quiten lo bailado

ese – a – eme – pe – ele – e – a – eme – e
Corta, pega y coloréame (bis)

Pincho aquel vinilo de la Fania All Stars
lo rescato del olvido
al volverlo a samplear
Escúchala con atención
esta es la canción del día
nueva combinación
de ritmos y melodía

Remezclada sin piedad
sin permiso ni perdón
con un bombo en la cadera,
un charles por bastón,
una nueva identidad
cirugía sin secuelas
Frankenstein sin edad
que nos hará gastar las suelas

Sampléame
y en la pista arrasarás
Yo te presto a ti como me prestan los demás

Sampléame
Te lo digo una vez más
Al derecho de copia le queda medio compás

Sampléame
Hoy lo canto alto y claro
y si alguien se ha molestado
que nos quiten lo bailado

ese – a – eme – pe – ele – e – a – eme – e
Corta, pega y coloréame (bis)

Esto es solo un juego
el sueño de la razón
corto, pego y coloreo
mi instrumento es el ratón
También es un homenaje
intergeneracional
viajes en la tercera fase
de un turista digital

Sampléame
y en la pista arrasarás
Yo te presto a ti como me prestan los demás

Sampléame
Te lo digo una vez más
Al derecho de copia le queda medio compás

Sampléame
Hoy lo canto alto y claro
y si alguien se ha molestado
que nos quiten lo bailado

ese – a – eme – pe – ele – e – a – eme – e
Corta, pega y coloréame (bis)

Aquí, haciendo amigos

Fundació Joan Miró Barcelona

ZA!
MEMEGAGAFLOW

Za!

Papa DuPau
Spazzfrica Ehd

<http://www.myspace.com/putosza>
<http://www.facebook.com/putosza>

Za! som Spazzfrica Ehd i Papa duPau, tot i que per a aquesta instal·lació hem format equip amb Blanca Pujals i Morgan Caney.

El nostre objectiu és ocupar l'espai amb un artefacte que permeti al visitant experimentar amb el so de forma directa en diferents nivells: l'emissió del propi so, la seva modificació i la interacció amb els altres visitants. De fet, la idea és que siguin participants en lloc de visitants.

Disposarem desenes de radiocassetts amb diferents gravacions vocals, totes amb el mateix tempo, i també una dotzena de micròfons. Tothom podrà aturar, reproduir, avançar i tirar enrere qualsevol cinta per alterar el resultat final, i la seva veu (o qualsevol so que vulgui emetre) també quedarà incorporada a la mescla.

La nostra única funció és recrear amb els materials més simples la sonoritat d'un ritual comunitari fictici i facilitar les eines perquè el participant pugui alterar i refer el resultat del ritual, a temps real, cada dia que l'exposició estigui oberta.

És un projecte que volem que desperti la participació i l'enginy més enllà de la reflexió o la contemplació. Per això deixem de banda deliberadament qualsevol enfocament intel·lectual o formal, ja que el nostre interès se centra en els aspectes més sintètics, atzarosos i còmics de l'experimentació i del gaudi musical.

Con la colaboración de:
Blanca Pujals y Morgan Caney.

Za!

MEMEGAGAFLOW

Megaflow – Discorporate Records, Gandula 2011

Fundació Joan Miró Barcelona

ILLA CAROLINA
CAROLINA, D.F.

ILLA CAROLINA

Aleix Prats
Carol Badillo
Dani Zapata
Santi Ciurans

<http://www.myspace.com/illacarolina>

<http://www.facebook.com/event.php?eid=100163300063729&ref=mf#!/pages/ILLA-CAROLINA/125404627484113>

Som a l'epíleg. Vam partir d'un encàrrec: posar el punt i seguit a l'exposició. Punt, perquè heu arribat al final d'un recorregut. Seguit, perquè se'ns va plantejar com un espai des del qual provar de mirar al futur. Des del que som avui.

Parlar del que hem fet aquí hauria de ser-nos fàcil. Però no ens n'és gens, de fàcil, explicar el què i el com. I, de fet, som contraris a fer-ho. Explicar un dibuix, una pel·lícula, una cançó, fa mandra, i les interpretacions de tot això cada vegada són més lliures i individuals. Amb el nostre espai passa el mateix. No pretenem ensenyar res més que el que hi ha. El procés l'hem compartit amb la Bet i el Pere, de Saeta. Com dos amants, ens hem descobert l'un a l'altre amb endevinalles. Així ens han regalat -perquè ens han regalat- els materials, les formes, la llum, l'espai, això tot.

"No serveix de res fer-se el llit". No volem ensenyar res més que el que sentireu ni provocar res més que el que sigui que sentiu. La instal·lació, certament, és la creació d'un espai físic i sonor que conceptualment ens defineix.

Benvinguts a *Carolina, D.F.*

"Tant se val si ens volen matar, però aquí que ni s'hi acostin, que això és terreny sagrat."

Amb la col·laboració de:
Saeta Estudi.

Illa Carolina **No serveix de res fer-se el llit**

LAV Records 2011

No tenim cavalls
No tenim escuts
No tenim opcions
No tenim retorn
I seguirem dempeus
Aixecarem els punys
No ens vengueu més fum
Tots fem voltes al sol

No sóc allò que esperàveu
Res és com m'havíeu dit
Mirem directe als ulls
No tenim por de res
No ensenyarem les mans
no ens cal el vostre ajut

No sóc allò què esperàveu
Res és com m'havíeu dit
No serveix de res creuar els dits
O anar-me'n d'hora a dormir

No tenim discurs
No tenim futur
No tenim ningú
No tenim res segur

No sóc allò que esperàveu
Res és com m'havíeu dit
No serveix de res creuar els dits
O anar-me'n d'hora a dormir

No sóc allò que esperàveu
Res és com m'havíeu dit
No serveix de res creuar els dits
No serveix de res fer-se el llit

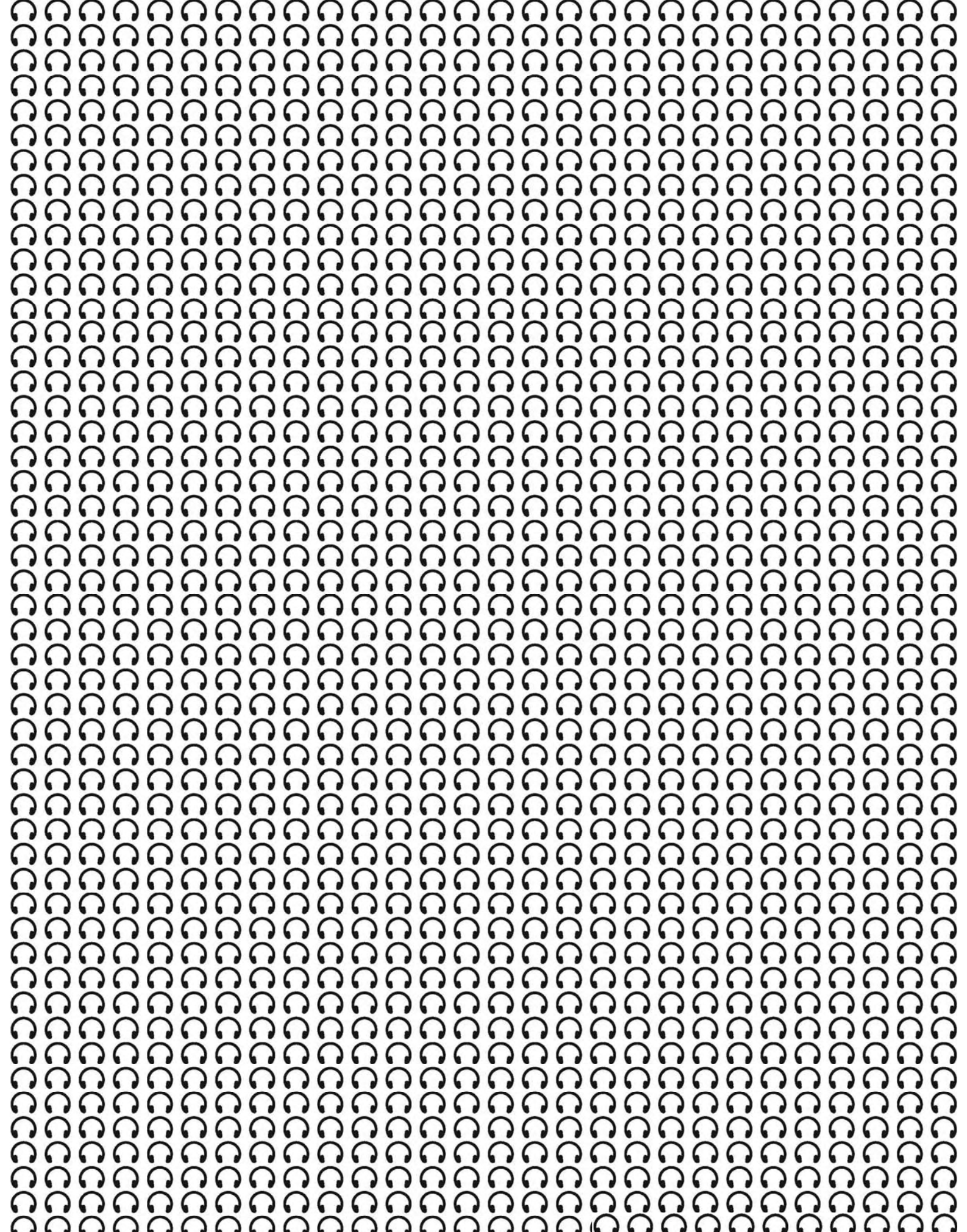

Segueix l'exposició a
<http://geniusloci.fundaciomiro-bcn.org>

Fundació Joan Miró Barcelona

Amb el patrocini de:

Amb la col·laboració de:

